

Kiadóhivatal:
Kaposvár, Irányi D.-u. 14.
Ide czimzendők
az előfizetési pénzek.
Hirdetések és nyilvántá-
rozások közlemények:

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Egész évre . 4 frt
Félévre . 2 „
Negyedévre . 1 „
Egyes szám ára: 10 kr.

SOMOGYI ÚJSÁG

Szerkesztőség:
Kaposvár, Irányi D.-u. 14.
Ide küldendő a lap
szellemi részét illető minden
közlemény.

Bérmentetlen külde-
ményt nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza
nem adunk.

MEGYEI és HELYI-ÉRDEKŰ VEGYES TARTALMU HETILAP

Megjelenik hetenkint egyszer: KEDDEN.

Felelős szerkesztő és kiadó: Poór Sándor. Főmunkatárs: Ifj. Nagy Ferencz.

Szellemi proletárok.

A tanév közeledtével talán nem lesz érdektelen egyet-mást erről a témáról elmondani.

A gymnasiumi és realiskolai értesítők nagy számát átlapozva, majdnem kivétel nélkül azt tapasztaljuk, hogy az intézet vezetői arról az örvendetes eseményről tudósítanak, hogy a tanulók száma a lefolyt tanévben tetemesen megnövekedett. Azt olvassuk majdnem kivétel nélkül valamennyi értesítőben, hogy hála az Istennek, már a szegényebb sorsú szülők is felismerve a civilisatio hatalmát és szükségességét, tömegesen küldik fiaikat a középiskolába, hogy ur legyen belőlük. És csak igen csekély azoknak az igazgatóknak a száma, kik belátták, hogy a tanulók számának növekedése nem egészséges jelenség. Az a körülmény nagyon is megfigyelésre méltó, vajjon mi az oka annak, hogy a köznép, a misera plebs contribuens, anyagi erejét meghaladó munkára vállalkozik és gyermekét tudományos pályára küldi.

Hát nem örvendetes jelenség, hogy a civilisatio az alsóbb rétegekben elterjed? Bizonyára örülnünk kell ezen, de mint mindennek, úgy ennek is meg van a maga természetes határa. De a középosztály is csak azt tartja az egyedüli üdvöztetőnek, ha fiai a tudományos pályára lépnek. Örvendeknek csak akkor lehetne ezen állapotot nevezni, ha a tanulóifjak száma — azokat érteve, kik tudományos pályára készülnek — arányban állna az az ipari és kereskedelmi pályákra készülővel. Hazánkról úgy beszélnek a külföldön, hogy az egész magyar nemzet huszárból, kanászból és — jogászból áll. Azt jól tudjuk, hogy mily fontosságot tulajdonítsunk ennek a mondásnak, lévén az jóakaró szomszédaink szüleménye, de annyiban adjunk neki igazat, hogy tényleg hazánkban az ipari és kereskedelmi foglalkozásokat elhanyagolják. Az ipart nem tartjuk azon foglalkozásnak, mely büszkeséggel tölti el annak gyakorlóját. Emlitenünk sem kell, hogy ez

igen ferde nézet. Vajjon ki mozditja elő jobban a közjót, az iparos, ki az emberek mindenféle szükségleteit elégit ki cikkeivel, vagy az ügyvéd, kire legnagyobbbrészt azért van szükség, mert a legtöbb emberben még igen pezseg a vér? Vegyünk csak példát Angliától, vagy a szomszéd Auszriától — vajjon minek köszönheti minkét állam hatalmát? Nem-e az iparnak, a kereskedelemnek? Vagy az ókor példája nem azt igazolta-e, hogy csak azok a nemzetek érik el a valódi nagyságot, melynek fiai nem szégyenlik a munkát és a kereskedelmet? Nálunk egyik foglalkozás sem részesül abban a figyelemben, melyet a nemzet saját érdeke megkövetelne. Az ipar nem való a szabad magyarhoz, a szülő azzal ijeszti tanulni nem akaró fiát, hogy szuster inasnak küldi, mintha az valami rettenetes dolog lenne; kereskedőt meg csak nem nevelhet belőle, az a foglalkozás maradjon a — zsidónak. Vajjon aztin mi ennek a következménye? Csak az, hogy egyetemeken évenként százával osztogatják a diplomákat s a diplomás urak foglalkozást nem találva, növelik a szellemi proletariatus. Nagyrésze talál ugyan alkalmazást a megyénél — rendszert a megye vállalkozik a mesebeli pénzeszacskó szerepére — de mit csináljanak azok, kiknek a jó szerencse nem adott a megyénél befolyásos rokonokat? Menjen krumplit kapálni? Álljon be asztalos legénynek? Ezt diplomás ember nem teheti, de nem is teszi! Így állnak a viszonyok s a helyzet nem hogy javulna, hanem napról-napra növekszik a szellemi proletárok száma. Gondolja meg jól a szülő, hogy mit nevel gyermekéből: mindenesetre vegyük tekintetbe saját anyagi helyzetüket is, de aztán ne feledjék el, hogy korántsem szégyen az ipar és a kereskedelem; nem akkor viseltetnek szeretettel szülőitük iránt, ha diplomás urat nevelnek belőle, hanem akkor ha gyermekük meg is lesz elégedve sorsával. Azért vannak iparosaink is meglehetősen számban, de valljuk meg az igazat a legnagyobb rész kényszerűségéből választotta pályá-

ját, csak elenyésző kevesen vannak kik jó kedvvel, odaadással végzik munkájukat, kik nem a sors csapását látják abban, hogy nekik asztalosnak, lakatosnak, cipésznek stb. kell lenniök.

Magyarországot az Isten földművelő országnak teremtette. De azért ne higgye senkisé, hogy nálunk nincs tere az iparnak. Vannak vidékek, hol kitűnő vasat termelnek, de a nyersvasat legnagyobbbrészt külföldre viszik, ott feldolgozzák s nekünk drágán kell megfizetni a külföld munkáját, a helyett, hogy itt dolgoznák fel s mi árulnánk a külföldnek a kész portékát. Vagy a posztó legnagyobb része nem külföldi gyártmány-e? Vajjon nem lehetne-e ezen segíteni? E kérdés felett dönteni a társadalmi gazdaságtan feladata, de nem emlékszünk egy gazdaságtani íróra sem, ki erre tagadó feleletet adott volna.

Holló.

Tejes tárgyilagosság minden tekintetben: ezt tűztük ki magunknak feladatul; ez pedig megakadályoz bennünket abban, hogy a következő dologról hallgassunk.

Főleg az bizonyítani, hogy nyáron az utakon por keletkezik, még pedig nagy mennyiségben. És ez a por ártalmas az egészségre, ez oly köztudomású dolog, hogy egészen felesleges említeni is. Nos, ha nyáron por keletkezik és ez a por az egészségre nagyon is ártalmas, nem az következik-e ebből, hogy a port eltávolítsuk? Nappal öntözni kell, éjjel el kell szállítani az összegyűlt mennyiséget. Mintha városunk hatósága is kötelességének tudatára ébredt volna, öntöztet is, és el is hordatja a port. De legyen szabad a polgármester ur figyelme a következőkre felhívni. Nemrég csináltattak a város a Széchenyi-térről a megyeházáig vízvezetékét abból a célból, hogy a város legelőnkebb forgalmu helyén könnyen lehessen öntözni. Elismerjük, hogy a vízvezeték igen jól működik s hogy a koronautcában, valamint a fő-utcának a takarékpénztár terjedő részén por soha sincs. De menjen csak végig a polgármester ur a Teleky-utcán, hol a legnagyobb forgalom bonyolítottatik le, vagy tekintse meg a fő-utca többi részét, nem fogja-e akaratlanul kezét arcahoz emelni, hogy a por tödőjébe ne hatoljon? Pedig tudomásunkkal minden egyes háztulajdonos 1 frtot fizet havonként az öntözés céljaira, ebből lehetne öntözni eleget.

A mellékutcaikon kora reggel lehet

néha-néha látni egy-egy öntöző kocsit, de ez is vágtatva szalad az utcán keresztül, mintha félné a világoasságtól s mintha nem akarna sokáig tartózkodni a kegyvesztett utcákban. (Vagy hogy kevesebb vizet használjon el.) Most, midőn a hatóságok egymás után adják ki terjedelmes rendeleteiket a tudóvész megakadályozása céljából, nem volna felesleges dolog, ha a viszonyok e téren megjavulnának.

A por elhordásával is furcsán vagyunk. Este 8—10 óra közt kezdik el a seprést, mikor az utcák még élénkeek s a mely idő legalkalmasabb a sétára. Vajjon nem lehetne-e ezt a munkát este 10 órakor elkezdni? Azt hisszük, senki sem találta még kellemesnek, hogy a porfelleg sétájáról hazakergette. Megbizunk a polgármester úr ismert ügybuzgóságában és reméljük, hogy e téren is eleget fog tenni a közönség óhajának és az egészségügyi követelményeknek.

Korzó.

Füldőlevél.

Fonyód, 1898. július 23.

Tekintetes szerkesztőség!

Különösen a somogymegyei lapokban oly csudálatos dolgokat olvastam erről a kedves Fonyódról, hogy mert semmi féle cáfolatot nem láttam, az igazság érdekében kényszerülve vagyok néhány sorban megemlékezni a fonyódi állapotokról.

Hát akármit mondanak is Fonyódról, akár miként gyalázzák is azok, kik vele kibékülve nincsenek, azt az egyet kénytelenek ők is beismerni, hogy a hernyókból nem lesz oly csudálatos módon lepke, mint a mily csuda, hirtelenséggel füldőhelyé változott által Fonyód. No de lehet-e azt csudálni? Hiszen még ellenségei is kénytelenek bevallani, hogy a Balaton part leggyönyörűbb pontja Fonyódon van.

Már maga a nagy természet úgy alkotta ezt a kedves dombot, hogy az embe-

riségnek üdülő helye legyen és ne csak az egészséget reparálja, hanem egyszersmind gyönyörködtessen is szépségével, gyönyörű kilátásával.

Tarka is ám itt az élet!...

Nincs olyan perc, sőt egy szempillantás sem, mikor az ember újabb és újabb arcokkal ne találkoznék.

Itt ifju jegyes pár enyeleg szerelmében, boldogan; amott gyász ruhába bujtott fiatal özvegyek iparkodnak felejtkezni a megboldogultról; majd az élet delén haladó mamák is zavarják a csendet, amint apró gyermekeik csintalanságán zúgolódnak. Sőt nem hiányoznak még az elmaradhatatlan kávézenikék sem, kiknek legfőbb mulatsága másokat kissé megkritizálni, hogy ne mondjam megszólalni. Jaj is ám annak aki legelőször hagyja ott társaságukat, az kap legtöbbet! És így lesz felosztva a pletyka apránként azok között, akik utoljára maradnak; persze legszerencsésebb az utolsó, mert ezt már nincs aki megszólja. No de így volt ez mindég a világi életben meg így is lesz! Egy kis pletyka nem árt az egészségnek, hanem inkább ez is szórakoztat.

Kényelmes lakáshoz szokott nagy városi családok szívesen meghúzzák magukat az egyszerű szőlő lakásokban; lemondanak a kényelemtől szívesen, csak Fonyódon lehessenek és élvezhessék a kedves Balatont, gyönyörködhesenek innét a legelőbb kilátásban.

De van ám itt belátás is!...

Fonyód népe a legnagyobb tisztelettel viseltetik az üdülő közönség iránt, lesi még gondolatát is, hogy szolgálatára legyen. A lengyeltőti Zichy gróf urodalma el látja a vendégeket mindenféle terménnyel, amire csak szükség van, olcsó pénzért, az e célra Fonyódon felállított kertészetéből. Plachner Sándor az örök vig főszolgabíró, mint füldő biztos teljes garanciát nyújt a rend fenntartásáról, a személybiztonságról és mindenről. Bár miért forduljanak hozzá, kész a jó tanács; nem válogat személyekben, előtte a gazdag éppen olyan mint a szegényebb sorsu. Hát még a füldő orvos Dr. Berzsenyi Sándor! Ez azután a csudadoktor! Ha valaki gyengélkedik, mond neki

olyanokat, hogy patikai szer nélkül is meggyógyul. Egy szóval olyan itt az élet, a minőt a füldöző közönség csak kívánhat magának.

Még a bérkocsisok is oly finomak a közönséggel szemben; akár csak egy műveltséget majmolni szokott talmi gentri.

A nagy füldöző közönség pedig majd nem testvériesülve van és ha egyik — másikkal lemúlik ideje, hogy távozni kénytelen, a többi majdnem megsiratja és tiszta szívből kíván neki minden jót a jövő évi viszonylatásra.

Nics az országnak olyan része, nincs olyan vidéke, a honnét Fonyódnak füldővendége ne volna. Pedig hát a füldőhely még csak csecsemő korát él, még pár éves. Mi lesz egy évtized múlva? Könnyű rá a felelet: egy kifejlődött világhírű üdülő és füldő hely; melyről írni, megemlékezni többé nem lesz szükséges, mert azt mindenki ismerni fogja, ismerni fogja kifogástalan jó oldaláról, miután róla még a népakarat sem mondhat semmit a mi hátrányos lenne.

Mit írjak még! Nem írok semmit. Jöjjön el aki csak teheti, — nézze meg ezt a kedves helyet, a melyet Isten azért teremtett, hogy gyógyulás mellett, a legkedvesebben szórakoztasson, gyönyörködtessen.

El tehát Fonyódra!!!

Tisztelettel

Napkori.

Néhány szó az „Irodalmi kör“ kérdéséhez!*)

Most, hogy újra felvetődött a Somogymegyében megalakítandó irodalmi kör kérdése, szívem egész melegével, értelmem teljes erejével akarok e kérdés tisztázásához hozzájárulni, úgy a mint tettem ezt akkor, a mikor

*) Lapunk egyik buzgó munkatársának tollából lapjuk e sorokat, ki annak idején ép oly lelkesen mint önzetlenül küzdött e cél érdekében.

Szerkesztő.

T Á R G A.

Tengeren.

Tavasza füldő téliidőben
Csókolt a hab a gondolat,
Narancsvirág lehellte bőven
Megittasító illatát...
Omlott a játszi nap sugára...
És egyre távolabb a part,
Sötét babérfa, ciprus árnya
Előünk mindent eltakart.

És egyre szálltunk, egyre szálltunk,
Suhant velünk a gondola:
Sugárzóbb, tisztább álmódásunk
Nem volt és nem lehet — soha!
Bús ajkodon mosoly világolt
És fényben égett szép szemed,
Az ifju szív szerelme lángolt
S perzselt lázas lelkedet!

Pirulva sugtad — önfeledten:
„Ó szólj, szeretsz-e engemet?“
Csüggedt mosoly beszélt helyettem,
(Szegényes, kétes felelet!)...
Dús gesztenye-hajad leomlott:
Könny mosta feldúlt arcodat,
Sugárzó, tiszta női homlok,
Ó értem fényes álmodat!...

Szegény leány: reményem törve,
Neked már mitsem adhatok,
Lesújtva, verve mindörökre
Magam is áldozat vagyok!...

Máshoz bilincsel már a lélek,
Szegény leány: mást szereték?
Látod: minő fonák az élet,
Mily rosszul osztja szerepét?!

Egy régi emlék, bús, rajongó
Sorvasztja, egyre lelkemet:
Néhány rim, ritmus: csengő-bongó
Mindaz, mit nyújthatok neked...
... Téged az ábránd karján ringat
Nem tépem durván széjjel azt...
Mig meg nem bontják álmainkat,
Élünk s imádjuk a tavaszt...

Szerethetnék ő még csak egyszer.
Amint szerettem egykoron...
Mézédes, első szerelemmel,
Rajongó hittel, lángolóan.
Nem, nem lehet!... Valót ha látod,
Ő el ne vérezz édesem,
Legyen csak hosszú álmódásod
Fényes, miként e végtelen!

Herczeg János.

A bácskai leányok.

— A Somogyi Ujság eredeti tárcája. —

A mióta istenben boldogult, néhai jó úkapám fölvette azt a furcsa szokását, hogy mindig Bácskából nősült (mindig — mondom — mert hát az én úkapámnak szokása volt a nősülés: hétszer, de példás következetességgel Bácskából választotta az éltének egy hetedét megédesítő hűséges életpárt) hát azóta, mondom, ez a szokás

belégyökeresedett a mi egész nemzetségünkbe. Öreg apám s édes apám állanak előtttem nemzetségünk eme jellemző szokásának elő példáiként. Öreg apám t. i. fölülmulván erényében és következetességében még néhai, jó úkapám is, nyolcz bácskai leánnyal kötött törvényes házasságot (No ne ijedjenek meg, nem egyszerre, hanem a mint az egyik a másikkal helyet adott, mert hát kérem nyolc feleség egy ember nyakán, ha mindjárt bácskai is; de sok lenne.) Édes apám már sokat engedett, az az hogy egy negyedrészét engedett öregapám dicső virtusaiból s csak két bácskai leányt mentett meg a pártában maradástud. Én az elsőnek köszönhetem lélekzési képességemet.

Belém oltatván a bácskai leányok iránt való rettenthetetlen bizalom, nem igen kellett apámnak meg öreg apámnak rábeszélése, hogy bevégezván a tizenkét évi studiumomat a jogi fakultáson (a tizenkét jogász évi is nemzetségünk ősi szokása, hogy érteni tessék) lemenjek Bácskába élet-párt keresni. Öregapám, ki e téren már kellő tapasztalatokkal rendelkezett, nem csuda! mindig szem előtt tartandó utbaigazításokkal bőven megrakta tarisznyamat. Így tehát vajmi könnyűnek ígérkezék a Bácskában való szereplésem.

Megérkezvén rendeltetési helyemre, az az hogy nemzetségem összes anyáinak születési helyére, öregapám utasításához híven Cselepy urambátyám portájára tértem (Itt szokta ugyanis öreg apám is főhadiszállását fölútni, mikor egyszer-egyszer lerándult egy-egy oldalbordaért) Cselepy uram barát-ságos, magyaros vendégszeretettel fogadott

ez a kérdés még csak pár ideális ember lelkében szunnyadozott s mikor e pár ideális ember mint távol jövőről ábrándozott Somogy megye irodalmi életének fellendüléséről. Hangoztattuk mi akkor is terveinket; kidolgoztuk mi már akkor nemcsak képzeletben, de papirosra is a kör megalakítására, anyagi és szellemi föntartására vonatkozó egész programunkat.

De nem tudták, vagy nem akarták megérteni, hogy a mit kulturális célra áldozunk, az nem is áldozat, hanem kötelesség, ugyszólván szükséges adó. Avagy tán nem szükséges, avagy tán nem kötelesség-e a szellem ápolása, a megyének minden kis rögehez fűződő emlék föllevenítése, a megyében élt, ott működő, a megye dicsőségére küzdő nagyjaink szellemének ápolása, föntartása?

Mert hát mi más szebb célja lehetne a fölláltandó körnek, mint a nagyjainak emlékét megőrizni, hogy példaképeink legyenek; feldolgozni, megalkotni a megye egész irodalmát, városaink, falvainak történetét, költészetét, szóval mindazt, a mi eddig föntartotta, a mi eddig éltette.

És még erre sem lehet »áldozni«, még ezt sem tartják »nyereségnek« az áldozat »nagyságával« szemben!

O tempora, o mores!

Gondolkodjanak, mérlegeljék egy kissé az »áldozat« és haszon közt tátongó nagy különbséget; tán befogják látni a józanul gondolkodók, hogy ez nem is oly rossz »befektetés«!

Avagy tán kellene-e Somogy megyének ezeket költeni monografiájának megírására, avagy kellene-e átengedünk megyénk eredeti, magyaros ter-

mékeit, dalait, közmondásait idegen embereknek, hogy azok arassák vele a dicsőséget?; kellene ezt mind tennünk, ha állna az irodalmi kör? Nem! Mert ha kitűzött volna a megye csak egy csekély pályadíjat is, akadt volna bizonyára a körnek oly buzgó tagja, a ki a megye levéltárában rendelkezésére álló iratokból, a nép ajakán élő regékből, mondákból szépen feldolgoztatta volna azt az anyagot — jóformán ingyen — a miért most ezeket ad a megye? Ugye nem rossz befektetés, ugye van valami előnye annak az irodalmi körnek?!

Hát áldozat-e az, ha a megye megszavaz erre célra mondjuk csekély 1000 frtot, Kaposvár városa 300—400 frtot? Hisz már költöttek ennél haszontalanabb dolgokra sokkal nagyobb összegeket!...

Hát nagy áldozat ez!?

És ha a gazdag pénzemberek egy hosszú esztendőben jövedelmükből csak 1—2 frtot adnak e szentélyre, hát kellene-e még e kérdésnek kérdésnek lenni és nem volna-e már pezsgő irodalmi élete Somogyvármegyének?

Avagy tán úgy gondolkodnak: hiszen mi nem mondtuk egy szóval sem, hogy nem adunk, hanem hát ki nyújt nekünk garanciát arra nézve, hogy az eszme testet is tud ölteni, hogy képes lesz produkálni is valamit?

Hát erre is megvan a válasz! Van megyénkben sok tollforgató ember, kit a gyakorlat az ambicio, a buzditás még nagy emberré is tehetne. De hiányzik a terrenum, nincs irodalmi kör; a fővárosi irodalom meg úgy el van halmozva, tulzsofolva nagyobb irodalmi férfakkal, hogy egy vidéki

ember közéjük se mer menni, szellemi zsengéit bírálatuk alá sem meri bocsátani.

Ez a kifogás tehát nem kifogás! Ha még ezenkívül más is gátolja a kör felállítását, tessék vele előhozakodni, majd arra is megfellelünk.

Kell, szükséges, mint az élethez az eledel, a Somogy megyében felállítandó irodalmi kör!

Bpsten, 1898. július 22-én.

S. Antal.

H I R E K.

— Előfizetési felhívás. Tisztelettel felkérjük lapunk t. olvasó közönségét, hogy kiknek előfizetésük m. hó végével lejárt, azt megújítani szivesek legyenek, ne hogy a lap küldésében akadályok merüljenek fel. Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók.

Kitűnő tisztelettel:

a „SOMOGYI UJSÁG“
kiadó hivatala.

— A fonyódi Béla-telepen időző vendégek névsora a következők:

Csorba Ferencz min. oszt. tanácsos és családja Bpest, Duchon Ödön ügyvéd és családja Szigetvár; Szabó Miklós a kir. Curia elnöke Bpest, Bolváry Záhán Dénes és családja Bpest, Dr. Krizsanich József és családja Kaposvár, Dr. Katona Mór jogakadémiai tanár és családja Kassa, Brannspenger Nándor és családja Bpest, Mergenthaller Lajos és családja N.-Kanizsa, Ullmann Elek és családja, Dr. Szekeres József és

s mindjárt ti ztában is volt idejövetelem céljával.

— No öcsém — mondá — nem is kell messze menned, találunk itt a közelben is, még pedig kettőt. (Gyöngéd célzás két hajadon leányára.)

— Hát — mondok — ha közelben is van, annál jobb, legalább nem kell sokat szaladgálnom utána.

Az öreg ur megértvén válaszat terjedelmes előadást tartott vagyonbeli állapotáról; elmondá, hogy biz igen nyomorúságos idők járnak mostanába: jégeső, marhavész, a minőn már kétszer átesett (már t. i. nem ő, hanem a marhái) stb. stb. Nem olyan idők most, mint régen — sóhajtá az öreg ur — mint például az én koromban, bizony akkor nem igen néztük a pénzt a nőülésnél csak a lányt. (A pénzt nem nézték, csak zsebetették.) No de változik a világ sorja! Mindazonáltal — végzé beszédét — még van mit a tejbe aprítani: pár száz holdacska, erdőm, legelőm, hizóm meg pár marhám.

— Már jönnek is! — szakítá félbe önmagát az urambátyám.

— Csak nem a marhák? — hökkentem hátra.

S avval nagy lábdobogás, sikogatás közepette beront a szobába egy kis maszatos képű gyerkőc: üldözletve két nagy hajadontól, a kik a nagy hajzában kifáradva roppantul kizadtak s lihegték.

— No hát már megint mi a mennydör... azaz hogy ejh-ejh hat mit csináltak megint? tört rájuk az urambátyám.

A két nagy leány kipirulva megállott meglátva az én szerény személyemet a

sarokban, a hová a bekövetkezendő vidám családi esemény elől menekültem.

Hát kedvesz apuszkám — szepegé a kis üldözött — a Juliska meg akart verni, mert megharapta a Juliska macskáját a Mariska kutyája a Juliska, aztán azt hiszi a Juliska, hogy én uszítottam a Juliskát a Mariskára.

Majd, hogy szét nem pnkadtam az elfojtott nevetéstől (elneveztek egymás állatait egymás nevére csupa meghaló testvéri szeretetből hahá)

Az öreg ur vetett véget a leányok részéről esőleg bekövetkezendő ellentmondásoknak azzal, hogy engem elővezetvén buvó helyemről bemutatott leányainak,

A kis fiu ezalatt felhasználva a kedvező alkalmat szép csendesesen elpárolgott. Csak most a bemutatás után vettem kellően szemügyre a két hajadont. Erős, dolgovisselt, megtermett leányok voltak. No ha ilyenekből választott volna öregapám nyolcra, ma már por se volna belőle.)

A társalgás meglehetősen vontatottan ment, mert a leányok szemeiből kitetszett, hogy azok inkább szeretnének künn lenni az előbbi affért elintézendő a mire a kívülről hallatszódó macskanyávogás kutyaugatás is vonzhatta őket (Ugyhiszem az elmúlt nebulo töltte ki bosszuját a kiállott rémülete miatt.)

Az ebéd következett, a mit is minden említésre méltó esemény nélkül elköltöttünk. Mondom nem történt semmi nevezetes esemény, hacsak meg nem említem azt, hogy a Juliska csak úgy veletlenségből nagyokat rugott az asztal alatt Mariska lábai felé, a mely gyöngéd figyelmeztetéseknek egyike a kis nebulo lábait is érte, a ki érezvén az

otléttem nyújtotta oltalmat, hasonló gyöngédséggel kedveskedett nővérenek, miglen az asztalon levő eledelék lefordulának a földre. De hát ez nem olyan nagy esemény a mi még megemlést is méltó volna háztűznézés alkalmával.

Ebéd végeztével a hölgyek eltávoztak s mi kettő az urambátyámmal politikálni kezdtünk szívan és szívdán a pipát illetve a kormányt. A politikáról a lányokra terelődött a beszéd. Urambátyám agybafozba dicsérgette leányainak kiváló tulajdonságait, a mint hogy gondos apához illik is, a mely beszéd közben a szomszéd szobából át-át hallatszott egypár szava az ott folyó diskurzusnak.

— Téged akar, nem engem — hangzék a szomszédból Juliska kemény hangja.

— Téged nem engem — hangzék a viszonzás hasonló keménységgel.

S mind hevesebb s hevesebb hangok keletkezének oda át, a mire urambátyám jónak látá a további fejleményeknek apai hatalommal való csendes lebonyolítását. Átment a szomszéd szobába, s honnan pár perc múlva visszatérvén titokzatos mosolygással adá tudtomra, hogy a leányok valamivel meg akarnak lepni s e fölött folyt odabenn a vita.

No erre a meglepetésre magam is kíváncsi vagyok.

De hát nemsokára belépett a két leány s így kíváncsiságom hamar is kielégítődött.

Egyik egy nagybögőt, a másik egy gordonkát cipelt nagy igyekezettel.

Talán — szabadkoztam a kínálkozó szórakozás elől ne tessék fáradni azokkal a nehéz hangszerekkel, majd szerzek magam-

családja, Herceg Flóra N.-Kanizsa, Sztrilics József honvédszázados és családja Pancsova, Horváth Blanka Szabadka, Dr. Vaszary János és családja Kaposvár, Marton Béla és családja, Marton Ödön és családja Bpest, Vollenhoffer Ferenc és családja Győr, Lemethy Béla tanár és családja Bpest, Mirnsec Ferenc és családja Győr, ifj. Folly József és családja Ötvös-Könyi, Dr. Szabó Sándor minist. titkár és családja Bpest, Dr. Lippich Elek minist. titkár és családja Bpest, Darnay Béla és családja Kaposvár, Darnay Károly és családja Kassa, Kajter Lajosné és családja Szombathely, Darnay Kejetán és családja Sümeg, Dépold Béla és családja, Csorba Ede és családja Kaposvár, özv. Folly Hugóné és családja Kaposvár, Dr. Folly József, Hermann Manó családja Kaposvár, Csorba József családja Keszthely, Fittler Kamil és családja Bpest, Matolcsi József és családja, Dr. Szaplancay Manó és családja, Dr. Fehér Henrik és családja Kaposvár, Dr. Badics Ferenc és családja, Csikál Józsefné és családja, Szalay Bertalan és családja Bpest, Ludwig János főrendiház tag és családja, Schlesinger Adolfné és családja, Lingauer Sándorné és családja, Szandtner Zsigmond és családja, Mérő János és családja Bpest, Dr. Tevely Béla és családja Kaposvár, Paál József és családja Dombóvár.

A Vadkerty-féle vendéglőben eddig 41 állandó fürdővendég tartózkodott.

— A régi gymnasium épületéből nagyban hurcolkodnak a diszes új otthonba, hogy a tanév kezdetével minden rendben legyen. Az új gymnasium megnyitásához hír szerint a miniszter is lejön, hogy jelenlétével emelje a különben is fényesnek ígérkező ünnepélyt.

— Kerst Frigyes ur az új gymnasium számára gyönyörű kivitelben megfestette a felségének 1897. évi szeptember havi leirátát, melyben megbizsa a miniszterelnököt, hogy a főváros díszének emelése céljából a nemzet napjait ábrázoló 10 szobrot állíttasson az udvarlás költségére. Volt alkalmunk Kerst ur alkotását megtekinteni s csak annyit jegyzünk meg, hogy méltóbb

nak egy flótát, aztán majd együtt fogunk kis hangversenyt rendezni.

Azt gondoltam, hogy legalább egy kis ideig feltartóztatatom a bekövetkezendő veszedelmet. (Mert: hogy itt az lesz, az bizonyos.)

— Nem, nem, majd mi magunk hangversenyezzünk — mondák karban Juliska, Mariska.

Avval odamentem, minthogy a beálló égháboru már teljesen elkerülhetetlenné vált, a hagszereket behozni, gondolván majd elszakíthatok pár hurt, vagy betöröm a derekát a két istelen brugónak, persze csak úgy véletlenségből, de hát ez a kísérletem is meggyisult.

S elkezddött az olimpusi verseny. Bögött a bögő, recsegett a hur, nyöszörgött a gordonka, pattogott a vonó, kívülről meg a nebulo kiabálása hallatszott: Csipd meg Juliska, ne hagyj magad Mariska! Kutyaugatás, macskanyávogás! Óh mennyi teremtmény, ne hagyj el!

Nem akarom e fölséges jelenetet tovább illusztrálni hanem elég legyen mondanom azt, hogy hiteles orvosi bizonyítvánnyal igazolni tudom a fölséges hangversenynek fülemre gyakorolt hatását.

S én kérem eltávoztam Bácskából menyaszony nélkül, feleség nélkül. Ób bocsásanak meg őseim szellemei. öreg apám, édes apám, de én Bácskából nem nőülök soha!

Santal.

ékesség nem fog ragyogni az új gymnasiumban.

A kaposvári iparos ifjak önképző köre által 1898. július hó 17-én rendezett nyári mulatságon befolyt felülfizetések a következők: Csillag Józsefné 1 korona, Dombay József 1 korona, Hegyi Rezső 20 fillér, Légár József 2 korona, Moór Antal 1 korona, Molnár Józsefné 20 fillér. N. N. 1 korona, N. N. 60 fillér, Politzer Samu 1 korona, Szarka János 1 korona, Székely Sándor 1 korona, Safrán József 20 fillér, Ujváry Ferencz 1 korona. Összesen 11 korona 10 fillér. Fogadják a szíves felülfizetők ez uton is a rendezőség köszönetét.

— Meghívó. A szigetvári önk. tűzoltó egyesület f. évi augusztus 20-án zászlószentelési ünnepélyt rendez, melyre az érdeklődők ez uton is meghívotnak. A zászlóanyai tisztet turonyi Biedermann Ottóné szül. algyesti Tüköri Margit vállalta el.

— A nagy atádi önk. tűzoltó egyesület f. évi június 19-én ünnepelte fennállásának 10-ik évfordulóját, mely alkalommal zászlószentelési ünnepélyt is tartott. A zászlóanyai tisztet gróf Somssich Adolfné vállalta el. Este műkedvelői előadás is volt, melynek tiszta jövedelme 115 frt 28 krt. tett ki.

— Áthelyezés. Tallián Gyula ur, Somogyvármegye főispánja Kovács Sebestyén Gyula tb. szolgabíró a kaposvári főszolgabírószághoz helyezte át.

— A budapesti fumei telefonvezeték Kaposvárig már teljesen elkészült. Városunk azonban bekapcsolva nem lesz, nem pedig azért, mert senki sem kérte. Talán még lehetne illetékes helyen eziránt a lépéseket megtenni, próbákép addig kellene Kaposvárt a vezetékebe csatolni, míg az egész vonal kiépül és ha annyian használnák, hogy az állandó bekapcsolás érdemes lenne, úgy állandó telefonösszeköttetést nyerhetnék Budapest, Zágráb és Fiumével.

— Az állomás bővítési munkálatai szépen haladnak előre; az áruaktár falazati része teljesen kész s a felső részen is serényen dolgoznak. A felüljáró feltöltése is már teljesen kész. A töltés e helyen már teljesen szilárdan áll, pedig nem kis baj volt vele annak idején. Most még a vasszerkezet felállítása van hátra s mint értesülünk, nemsokára azt is elkészítik. A vágányokat is fektetik, ennek a munkának a haladását nagyban gátolja az körülmény, hogy a felüljáró még nem kész és így az átjárót a közlekedés elől elzárni nem lehet.

— Maár Gyula ur Somogyvármegye kitűnő alispánja, szabadságáról a legjobb egészségben hazaérkezett és hivatali működését újból megkezdette.

— Panasz a katonatisztek ellen. Ezen a címen mult számunkban jött közleményünk a hírek közé nyomdai tévedés folytán került, holott annak a nyílttérben kellett volna megjelenie.

Ezen ügyre vonatkozólag illetékes helyről a következők sorok közlésére kerettünk fel:

Az e hó elején 13 napos fegyvergyakorlatra bevonult póttartalékos katonákat (tanítókat) a feljebbvaló tiszt uraik semmiféle módon nem bántalmazták és nem is székálták, hanem csupán annyit követeltek tőlük, mint minden más katonától, illetőleg póttartalékosától. A gyakorlati idő sem lett meghosszabbítva.

Hogy neveztettek nem bántalmaztattak annak egyik bizonyítéka már az is, hogy a parancsnokságnak nincsen tudomása ily nemű panaszról, pedig minden katona, így tehát a póttartalékos is tudja, hogy a szolgálati szabályzat I. részének 14. §-a szerint panaszra jelentkezhetik; de ily nemű panaszról a feljebbvaló katonai hatóságoknak semmiféle tudomásuk nincs.

— A helybeli polgári leányiskola értesítője megjelent s beszámol gondnal és tüzetesen az 1897/8-iki tanévról. Az érte-

sítő tanúsága szerint is látható, hogy az intézet kiváló ügybuzgalommal és lelkesedéssel nemcsak oktatja, hanem egyszerűs-mind neveli is növendékeit. Szóval Nagyné Csorba Mária igazgató minden lehető elkövet arra nézve, hogy lélekben és tudományban egyaránt megfeleljenek a növendékek annak a várakozásnak, melyet minden művelt ember művelt magyar nőtől elvárhat. Dicséretreméltó, hogy a hazafias érzések cultu-sában a nemes érzések fejlesztésében szerepet visz a lelkes irodalmi és hazafias ünnepek rendezése, melyet az intézet egy alkalommal sem mulaszt el s melyről az értesítő is tanúságot tesz. Beiratkozott összesen 181 növendék, évközben elmaradt 26 s így a létszám az év végén 155, a mely igen szép eredményre vall. A magántanulók száma 33, mely ugyancsak az intézet jó hírnevérdő tanuskodik. A jövő évi beiratkozások szeptember hó 1., 2., 3. és 4-én az igazgatói irodában naponta d. e. 9—12 óráig az osztályok sorrendje szerint eszközöl-tetnek.

— Párba. Ritzinger János lengyeltőlú ügyvéd és Gaál Gusztáv boglári földbir-tokos között felmerült becsületügy f. hó 22-én pisztolypárbaival elintéztést nyert. A felek egyszeri golyóváltásban egyeztek meg. Először Gaál Gusztáv lött, azonban nem talált, Ritzinger János pedig nem lötte ki pisztolyát ellenfelére. A párbanál Ritzinger János segédei: Ábrányi Kornél orsz. képviselő és Berzsényi Gerő ügyvéd, Gaál Gusztáv segédei: Hentaller Lajos orsz. képviselő és Somssich Miklós nagybirtokos. Orvosként szerepeltek dr. Berzsényi Sándor és dr. Lesznai Elemér orvosok. Párba után a felek kibékültek.

— Az állomási felüljáró déli pillére teljes hosszúságában megrepedt. Hogy mi okozta ezt a nagy bajt, megtudnunk nem sikerült, mert kiküldött munkatársunkat a zágrábi üzletvezetőség kiküldötte a helyszí-néről kitiltotta. Teljes tárgyilagosságot óhajtunk minden téren, azért nem eléelve meg a városban közkezen forgó mendemondákkal, személyesen óhajtottuk meggyőződést szerezni a baj okáról, de eltiltottak bennünket. Tudunkal az újságírókat Ő felsége a király közelébe is eresztik, annál kevésbé volt joga az illető urnak letiltani bennünket az építés helyéről, midőn a közérdeket szolgáltuk. Így nem marad más hátra, mint igazat adni a városban hallottaknak.

— Dr. Wlassics Gyula kultuszminiszter magas kitüntetésben részesítette a ma már mindenütt kitűnő hírnévnek örvendő „Le Progrés” című illusztrált francia hetilapot. A miniszter ugyanis kulturális szempontból, nagyon örvendetes jelenségnek mondotta az ily irányu lap fennállását és a maga részéről a leghathatósabb pártfogásáról biz-tosította a lapot. E fényes illusztrációkkal megjelenő lap, magyar vagy német magya-rázó jegyzeteivel nemcsak egyetlen módját nyújtja annak, hogy elsajátíthassuk a fran-cia nyelvet rövid idő alatt, kellemes könnyű módon; de a kezdőnek is hozzáférhetővé teszi a modern francia mesteriőkat és szellemüket. Előfizetési ára negyedévre 2 frt. Mutatványszámokat ingyen küld a kiadó-hivatal. (Budapest, VII. kertész-utca 50.)

— Orvosi szaktekintélyek véleménye szerint a Keleti J. budapesti elsőrangú czég által gyártott és feltalált cs. és kir. szab. sérvkötők, orthopai gépek, műlábak, egye-nestartók (ferdenővéseúeknek) a legjobbak és a legmegbízhatóbbak. Keleti évek óta azon fáradozik, hogy ezen a téren a legki-válóbbat és legkötelesebbet nyújtsa, a külföldet és a legelső klinikákat tanulmá-nyozta, miért is a legmelegebben ajánlhat-juk e kitűnő specialistát az érdeklődőknek.

IRODALMI KERT.

Isten veled.

Szeretél és szerettelek,
Utunk mégis kettészakadt,
Irgalmatlan széjjeltépte
Fesledező álmainkat!
... Megjelölve a szűk ösvényt,
Melyről letérni nem lehet...
Elzokogom a búcsúszót:
Isten veled, Isten veled!

... Elszáll a nyár, elszáll az ősz,
Tél és tavasz eljő megint;
Minékünk a csalóka vágy,
Híu remény többé nem int...
Szép, virágos évek sirban,
Elmerengnek a múlt felett...
Elzokogom a búcsúszót:
Isten veled, Isten veled!

W. Margit.

Üres a tárgyalási terem.

(Georges Moineau.)

Megesett az a nagy dolog, hogy a párisi törvénykezési palotának tárgyalási terme csak úgy kongott az ürességtől, senki sem hallgatta azon apró műkedvelői előadásokat, melyek ott egymást követik.

Május elseje volt, midőn a munkás-sereg a nyolc órai munkanap ünnepét üli. Az ujságok eleve figyelmeztették a békeszerető embereket, hogy maradjanak otthon, a minék természetesen az lett a következménye, hogy mindenki rohant a Concordia-térre és a Champs-Élysée-re, a hol a nagy tolongásban aztán össze-vissza szorongatták egymást.

Tehát a fent említett tárgyalási terem üres volt — a hallgatóságot érve — mert az elnök, a két szavazó bíró és az állam-ügyész székeiken ültek, a jegyző és a törvényszéki szolga is elfoglalták rendes helyüket, a bírák előtt ott állt a vádlott. Az ügyvédek helyén nincs senki, a tanúk számára fentartott hely is üres, ujságírókat sem lehetett látni, egyszóval üres a tárgyalási terem.

Ennek dacára a törvényszolga odaállt az ajtóba; hogy a járó-kelőket eltiltsa a hangos beszélgetéstől, hogy ne zavarják a tárgyalás menetét.

Ma egy csomó vádlott felett kellett ítélni, a zárkás kocsi, a melyeken őket el kellett volna szállítani, az udvaron állottak, de a rendőrök, kik őket rendesen kísélni szokták, a szocialistákra felügyeltek; hisz itt nem volt rájuk szükség, kire ügyeljenek, ha az egész terem üres.

— Nem tarthatjuk meg a végtárgyalást — mondá halkan az elnök a két bírónak — mert nincs hallgatóság.

Erre a három bíró elkezdett tanácskozni.

— Nem lehet — mondá az elnök — a törvény világos: a tárgyalásoknak nyilvánosaknak kell lenniük.

A két bíró azonban nem osztotta az elnök véleményét, szerintük eleget tesznek a törvény parancsának, ha nem zárják el a közönséget a tárgyalási teremtől, arról ők nem tehetnek, ha ennek dacára nincsen hallgatóság.

De az elnök megmaradt véleményénél, megnyomta a csengő gombját, mely ép a keze ügyébe esett. A szolga belépett. Az elnök fülébe suolt valami, mire a szolga eltávozott.

Vajjon hová mehetett? Könnyű volt kitalálni: elment, hogy a folyosókon néhány naplopót összefogdosson, kik a törvény segítségére jönni sziveskednének s a tárgyaláson a nyilvánosságot képviseljék. De a szolga csak nem jött vissza.

Vége az elnök nagyot gondolt:

— Hisz önnek nincsen védője, mondá a vádlottnak, majd egy hétre elhalasztjuk a tárgyalást, addig szerezhetsz magának ügyvédet.

— De nekem nincs szükségem ügyvédre, jelenti ki kereken a vádlott.

— Most szépen vagyunk, szól az elnök a szavazó bírákhoz.

— Nincs módomban ügyvédet fogadni — folytatja a vádlott, egyedül fogok védekezni: ítéljenek most felettem.

Hát már most hogyan segítsen magán a törvényszék?

Szerencsére visszajött a szolga, hogy könnyítsen a helyzeten.

Ime csak ezt az öreg urat találtam — szól egy öreg tuszkolva maga előtt — szegény, teljesen süket.

De emberünk megijedve az igazságszolgáltatás előkészületeitől, felkiáltott: Tévedés van a dologban, én nem követtem el semmit, ártatlan vagyok.

Megkísérelték megnyugtítani, de mindez kárba veszett fáradság volt, mert nem hallott egy szót sem.

A vádlott pedig, felhasználva az alkalmat, hogy mindannyian az öreggel foglalkoznak, szépen kiosont s midőn eltűntét észrevették, már messze járt.

Az öreg természetesen jelek által elbocsájtották.

Fel vagyok mentve — szól örömmel — köszönöm uraim.

Franciából:

Holló László.

Szerkesztői üzenetek.

E. A. Homeros soká szunnyadt!

Triton. Kérjük, próbálkozzék ön meg olyan genreből írni Korzó rovatunk számára, mint azt lapunk e helyén látja. Tan sikerül!

Magda Szellemes és poétikus levél. Nagy örömünk tellett benne. Kár, hogy az alak miatt nem adhatjuk közre. Próbálkozzék meg csak az irással, úgy tetszik, hogy erő szunnyad önben, olvasson sokat, célját éri s tan még névre is szert tehet. Tagadhatlan, hogy sorain kedves, egészséges melankólia vonul át, gyengéd női szeretetével, lemondás nemességével lehelve. Majd meglátja ön, hogy tehetsége fejlődésével együtt mindinkább megtalálja az írásban azt a boldogságot, melyet a tűnő ábránd idején soha-soha többet fel nem kutathat az életben, mert az írás a nemes érzelmek örök és megdönthetetlen szentegyháza.

Tudósító. Híreit köszönjük, tovább is kérjük szíves tudósítását.

Falusi bakfis. Sz. Fruzina szerintünk nemcsak ezidőtájt, hanem az egész magyar irodalomban a legjobb költő. Soha ezideig szebb, hangulatosabb, finomabb érzésű verset még nem írt nő, Cöbel Minka költeszete is szép, de nem természetes és nagyon is misztikus, míg abban a két kötetben (Versek, Egy márciusi virág), melyet Sz. F. írt, csupa üdőség, a léleknek a természet legparányibb mozzanatával való harmonikus összeolvadása nyilatkozik meg. Némely költeménye valósággal leheletszerű finomsággal van megírva, miként ha sügna bennük az őszi szél panasza s a pacsirta örömdala zengene a kikelettről s hallanók a tenger csobogását, szívünkre szól az alkonyat méla varázsa olvassa csak e verseket!.. Sok nemes érzést szívat lelkebe. De nem akarunk e helyütt bírálatot írni, nem is lehet, el kell azokat olvasni, ez rájuk nézve a legjobb kritika. Megrendelheti az

theumnál, Bupapest. Igenis, Sz. F. Kaposváron lakik. Mult számunk közölte egyik brillians költeményét..

Nem közölhetők: Rózsabokor mellett. Őszi borulat. Egy ellen. Mért hagyta el? Vigyázz a szivedre!

W. M. Kaposvár. Üdvözljük lapunk munkatársai között; verse tehetségre vall, hozzuk. Jövőben is keressen fel s kérjük nevezze meg magát.

Nyíltér*).

MATTONI

ERZSÉBET SÓSFÜRDŐJE

gyógyhely Budapest (Budán).

Idény: május 1-től szeptember 31-ig.

Kiváló gyógyhatással bír

női bajokban s altesti bántalmakban.

Rendelő orvos dr. BRUK J. Nagy-korona utca 23. az Országos egészségügyi tanács r. k. tagja. Egészséges fekvés, jutányos lakások, jó vendéglő. — Pontos közlekedés a társaskocsikon reggeli 5 órától kezdve. Állomási hely: Ferencz-József-tér, a régi Lloyd-épület közelében.

*) Az e rovat alatt közöltékért nem vállal felelősséget a szerk.

Hirdetések

jutányos áron

felvevőnek

e lap

kiadóhivatalában.

KÖBÁNYAI KIRÁLY SÖRFŐZŐ

Részvény-Társaság.

Alaptőke 4,800,000 korona.

Maláta-sör.

Bajor módra készült ezen legújabb sörgyártmányunk arra van hivatva, hogy az e nemű külföldi árukat kiszorítsa.

Kellemes zamatja miatt kedvelt üdítő ital és gyógyhatásánál fogva a legelső orvosi szaktekintélyek melegen ajánlják, különösen dr. Korányi Frigyes és dr. Kéti Károly egyetemi tanár urak tanúsítják, hogy ezen sör sikeresen használhatónak bizonyult.

Ideg bajokban, vérszegénységnél, emésztési zavaroknál, gyengeségnél maláta-sörünk kétségtelenül valódi gyógyító szer.

Árak vidékre: Nagy láda: 60 kis palack 6 frt, betét 4 frt összesen 10 frt.

Kis láda: 30 kis palack 3 frt, betét 2 frt, összesen 5 frt, budapesti vasúti állomásra szállítva u'ánvétellel.

Hőapokig eltartható.

A ládaért és palackokért adandó 4 forint illetve 2 frt betétet, azoknak bérmentes visszaszolgáltatjuk.

Megrendeléseket elfogadják: Gyári iródánk, Kőbányán, városi iródánk; Budapest, VII., Kertész-utca 40. és helybeli főraktárosunk:

1-20.

Weinberger Imre.

és
HALHÓLYAG

elsőrangú orvosi tekintélyek nyilatkozatai szerint a legmegbízhatóbb és feltétlenül ártalmatlan óvszer urak és hölgyek számára. Ara tuczatonként eredeti párizsi csomagolásban 80 krtól 8 frtig.

Megrendelések pontosan és diszkrétan eszközöltetnek.

K E L E T I J

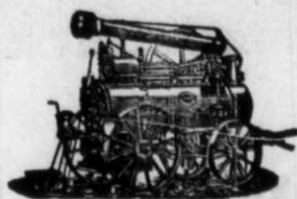
cs. és kir. szab. kötszer-gyár.

BUDAPEST, IV., koronaherceg-utca 17. szám.

Arjegyzék ingyen és bérmentve zárt borítékban.

10 forintnyi megrendelésnél 15% árengedmény.

Az összes betegápoláshoz szükséges szerek és cikkekéről képes árjegyzék kíváratra szintén díjmentesen küldetik.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy 15 év óta fennálló gépműszaki üzletemben sikerült javításaimmal eddig több mint

25 garnitura gőzcséplő-gépet

menteltem meg a becseréléstől.

Amennyiben minden nagyobb hírnévnek örvendő gyárral összekötetésben van, netalán új gépvásárlásnál a legnagyobb bizalommal fordulhat a nagyérdemű közönség hozzám s ígérem, hogy szakképzettségem által oda törekszem, hogy teljes megelégedését kiérdemeljem.

Jó karban álló, kijavított gépek nálam is vannak raktáron; ez időben 2 drb. négy-, 1 drb. hat-, 2 drb. nyolcz- és 1 drb. tizenégylőerejű és többféle járgányos gőzcséplőgéppel rendelkezem, melyek jutányos áron el is adtnak.

Avult gőzcséplőgépek és varrógépek általam mindenkor becseréltetnek.

Elvállalok mindennemű gép-javítást, új tüzszekevények készítését, esztérgálásokat, malomberendezéseket és rézöntést, nemkülömben, ha géptengely már egész laposra elkopott, saját találmányom szerint megacézolom, miáltal az új tengelynél is tovább tart.

Varró-gép javítást szintén jótállás mellett jutányos áron végeznek. Újakat 25 frttal feljebb árusítok.

Minden néven nevezendő épület vasalást önmagam készítek. mely munkáért bátran vállalom felelősséget is!

Miután jelenleg is folytonosan érkeznek különböző panaszok a házáló kontár-gépjavitók munkái ellen, főleg saját érdekében óva intem t. közönséget, hogy azoktól tartózkodjék.

Becsés megrendeléseit bizalommal kérve maradtam teljes tisztelettel

Pozsgay Sándor

műegyetemi okl. gépész és műlakatos
Fő-utca, 53. szám.

17-30